

Kan Muskaları Destanı

~ Mulhanların Göçü ~

Hamit Çağlar Özdağ

Çok değil, birkaç yıl öncesine kadar huzur doluydu bu topraklar. Çimenli Diyar denirdi o günlerde bu eşsiz tabiat pınarına. Batıda yükselen tepelikler yemyeşil görünürdü onu izleyen gözlere. Kuşlar cıvıltılarını esirgemezdi dinleyenlerden, hele hele dişi keçilerin naz yüklü sıçrayışları yok muydu... Hatta tekelerin çarpışan boynuzlarının sesi yaşlı ticaret yolundan bile duyulurdu. Doğayla, dinginlikle kutsanmıştı bu arazi. Ne olmuştu da tüm bu ahenk bir anda çarpılmıştı, yaşananlara değmiş miydi gerçekten?

Acaba müdahale etmemekle doğru mu yaptım diye soruyorum bazen kendime. İnanın kendime göre sebeplerim vardı. Karışmamalıydım olanlara. Ama hayatta kalanların yüzlerindeki o çökmüş ifade yok mu; beni benden alan o acılı bakışların ağırlığı yok mu; itiraf etmeliyim ki buna dayanmak çok zor...

Şu ilerdeki kervana bakıyorum mesela, yurtlarından geriye kül ve tohumuz çoraklıktan başka hiçbir şey kalmamış o göçebelere... O göçebeler gibi nicesi var gezegenimde, acı çekmeyi kalmamış sahipsiz bir grup... Üzüntülerini içimde hissetmek çok kolay benim için. Maalesef yüreğim, onlara olanlardan kendimi sorumlu tutmayacak kadar cesur değil... Azalmıyor sancılı hallerim... Ara sıra bildiklerimi kendi kendime anlatarak dağıtıyorum kederimi, mazeretlerimi sıralıyorum vicdanıma. Aslında bu yaptığım kederimi dağıtmıyor, belki az da olsa kandırıyorum kendimi...

Kervandakilerden alamıyorum dikkatimi, acıları taptaze... Ticaret yolunu kullanıyorlar. Etraflarını saran boşluk, eski Çimenli Diyar'dan geriye kalanın ta kendisi: Her karışı inleyen, tek bir can kııntısı bile barındırmayan çatlak bir kuraklık... Ticaretin yeniden başlaması kim bilir kaç yıl alacak... Göçebeler yola misafir olurken nereye gidiyorlar dersiniz? Yolun sonu Anstorra... Jeidaa'nın göz nuru, imparatorluğun tacı olan büyük liman kenti... Fatay'a teşekkür ediyorum içten içe,

Anstorra'yı yıkımdan koruduğu için... Şu bitkin göçebelere umut olan o küçücük kıvılcımı yaşattığı için...

İnanıyorum ki, beni görmeseler bile, o göçebelerin hikayesinin anlatılması gerekiyor. Gerekiyor çünkü onları unutmam adil değil. Adaletin çöktüğü bu yeni düzende, kendi adillikim son umudum... Acı çekenler benim tarafımdan unutulmamayı hak ediyorlar. En azından bunu hak ediyorlar...

Ticaret yolunu döven at nallarıydı en çok duyulan ses. Dikkatli dinleyince yuvarlanan araba tekerlekleri altında gıcırdayan taşların tınısı da ekleniyordu bu sese. Kervan tüm yalnızlığını içinde barındırarak ilerliyordu. Yolun yarılanmış olmasının verdiği küçücük bir umut vardı yolcularda. Şimdiye kadar kimseyle karşılaşmamış, sorunsuz bir şekilde buralara kadar gelinmişti.

Topluluğa öncülük eden kızıl sakallı adamın yüzündeki ifadede kusursuz bir kararlılık vardı. Kısa süre sonra Tanrıça Axanka'nın Güneşi de batacak, yeryüzünde zifiri gecenin acımasız hükmü başlayacaktı. Geç kalmadan kamp kurulmasının gerektiğini herkes biliyordu, tek ihtiyaç duyulan ailenin reisinden gelecek komuttu.

“Birinci güneş doğana kadar duruyoruz!”

Kızıl sakallı adamın kararlılığı sesinden de anlaşılıyordu. Kendinden emin, tebaasına karşı da güven veren bir adamdı. Aslında Mahkeri Sulbuk Mulhan, ona bakanlarda her zaman bu duyguyu yaratacak bir endama sahip olmuştu. Mulhan ailesinin reisi olmadan önce de, babasının büyük oğlu olarak kendine yüklenen sorumluluğun hakkını hatasız bir şekilde vermişti. Babasının ölümünden yıllar geçmesine rağmen şimdiye kadar onu utandıracak hiçbir şey yapmamıştı ve

yapacağına dair de kimsenin bir endişesi yoktu. O, ailenin gururlu reisiydi.

Mahkeri oturduğu yerden tepeleri izliyordu, kardeşi tarafından kamp hazırlıklarının eksiksiz yerine getirileceğinden emindi. Yüzündeki kararlılığın arkasına saklanmış hüzünlü ifadeyi diğerlerinin anlaması zordu. Yürdunu terk etmek zorunda kalmanın ağır yükünü taşıyordu reis. Her gece rüyasında yıkım günlerini görüyordu. Azap'ın komutasındaki sınırsız güç yeryüzünü yerle bir ederken her topluluk gibi onun ailesi de zarar görmüştü. Kendi kendini teselli etmek için her zamanki kelimeleri mırıldandı:

“Koskoca imparatorluk çökmüş, biz göç etmişiz çok mu...”

Ağabeyinin kendini belli etmeyen yüz ifadesinin gizlediği hisleri tahmin etmek Kalleb için zor değildi. Kendi yüreği de aynı duygularla doluyken başka türlüünün olmasını da beklemiyordu zaten. Kısa zamanda kampın yerleşmesini sağladı. Çadırlar kurulmuş, hayvanlar bağlanmış ve nöbetçiler yerlerini almıştı. On genç, aileyi zifiri gecenin tehlikelerinden korumak için etrafa yayılmıştı. Kamp ateşleri zaten hayvanların çoğunu uzak tutacak, nöbetçiler ise başiboş saldırganlara karşı hazır bekleyecekti.

Mulhan ailesinden geriye yüz kişiden biraz azı kalmıştı. Kaybolanlardan ümit kesileli epey zaman geçmiş, Kalleb ve Cyhar'ın arayışları sonuç vermemiş, Azap'ın orduları dağıldıktan sonra bile kimseden haber alınmamıştı. Ailenin toprakları yıkımdan kendi payına düşeni almış, Mahkeri'nin göç kararını da beraberinde getirmişti. Göçü cazip kılan gerçek sebebi ise reis ve kardeşi dışında kimse bilmiyordu.

Mahkeri yanına yaklaşan adama doğru baktı. Dimdik yürüyen orta boylu gencin yüzü sert ve solgundu. İriliğini de mesleğini de babasından alan Kalleb, tehlikeli olduğunu belinde sallanan satırlarıyla da

vurguluyordu. Ona “Kasap” diyen de çoktu. Baba mesleği et işlemek olan bir adama yakışan bir lakaptı bu. Güçlülüğü ve silahlarına kurduğu hakimiyet mesleğinden geliyordu ama cesaretinin kaynağı Mulhan kanydı. Her zaman ağabeyinin yanında sarsılmaz bir güç olarak durmuş, onun kararlarını desteklemişti. Azap'ın ordularına karşı da ağabeyinin yanında, ailesinin başında dururken asla sarsılmamıştı. Kan kardeşi Cyhar'la birlikte aldıkları canların sayısını bilen yoktu. Nice çarpık görüşlü Gorkin inananının hayatını bitirmişlerdi. İmparatorluk çökmüş ama o ikisi çökmemişti.

“Yolu yarılacak.” dedi Kalleb ağabeyinin yanına otururken.

Mahkeri de başıyla onayladı, böyle giderse iki hafta sonra Anstorra'ya varacaklardı. Hızlı yol alıyorlardı ama yine de daha hızlı olmak istiyorlardı. Savaş biteli çok zaman geçmemiş, İmparatorluğu çökertmesinin ardından Azap bir anda ortadan kaybolmuş, koskoca ordu lidersiz kalınca da hızla dağılmıştı. Küçük komutanlar kendi askerlerini peşlerine takarak eşkıyalık yapıyorlardı şimdi. Kimilerinin köyleri bastığı, kimilerinin de ıssız arazilerde kervan avladıkları biliniyordu. Gorkin'e tapan nice ork ve insan terör estiriyordu yeryüzünde. Güneşlerin ışığından mahrum gecelerde yabanıl hayvanlar, ışığın kolgezdiği gündüzlerde ise çapulcular tehlike yaratıyordu. Açık alanda kimse güvende değildi. Yıkımdan sonra hayatta kalanlar şehirlere, tapınaklara sığınmışlardı. Mulhan ailesi de Anstorra'ya, büyük liman kentine sığınıp yeni bir hayat kurmak için düşmüştü yollara.

Mahkeri ve Kalleb fazla konuşmadan oturuyorlardı. Kararlarını vermişler, liman kentine yerleşmeleri için gelen esrarengiz daveti kabul etmişlerdi. Pek de başka şansları yoktu zaten... Kalıp da hayatlarını sürdürmeleri imkansızken direktmenin anlamsızlığı ortadaydı.

Birinci güneşin ilk ışıkları doğuda yükselirken kervan da yola çıkmıştı. Öncülük görevi Yshar'daydı. Genç savaşçı çeyrek saat kadar önden at sürüyor, açık arazide ailesine avantaj sağlamaya çalışıyordu. Kaleb'in uzakları izleyen gözleri onu gördüğünde endişeyle kısıldı. İri adam dudağının seyirmesine engel olamamıştı. Yshar'ın dörtlüye geriye gelmesi bir şeylerin ters gittiğini gösteriyordu. Hızla etrafına bakındı; kan kardeşi Cyhar da aynı şeyi görmüş ve elini kılıcına atmıştı. Ailenin derhal güvene alınması gerekiyordu. Kaleb ağabeyinin yanına at sürdü, Mahkeri'nin olanları anlaması uzun sürmedi.

“Durun ve bir çember oluşturun!”

Reisten gelen emir kısa ve açıktı. Herkes kendisine düşeni yapmaya başladı. Atlar çekiliyor, onlara bağlı arabalar çember oluşturacak şekilde diziliyordu. Çocuklar çemberin ortasına, savaşçı kadın ve erkekler de etrafına geçtiler. Kısa zaman sonra koskoca arazide tek duyulan Yshar'ın atının ayak sesleriydi. Tozu dumana katarak gelen gencin yüz ifadesi seçilebildiğinde, istisnasız herkes aynı şeyi hissetti; yolun ilerisinde bela vardı.

“Çapulcular!” diye bağıyordu Yshar.

Kardeşini karşılamak için Cyhar öne çıktı ve hızla gelen atın yularına yapışarak onu sakinleştirdi. Atından atlayan öncü ağabeyini görmezden gelip doğruca reise yöneldi. Mahkeri'nin bakışları da çocuğun üzerindeydi.

“Yolu kesmişler, ilerideki bir gruba saldırdılar.” dedi Yshar.

“Sakin ol.”

Reisin sesi temkinli ve rahatlatıcıydı. Çocuğun söyledikleri geniş arazideki boş görüntüyle birleşince aciliyetin ikinci planda olduğunu

hissettirmişti Mahkeri'ye. Tehlike varsa bile uzaktaydı, aile şimdilik güvendedi. Reis konuşmaya devam etti:

“Tam olarak ne gördün, yavaş yavaş anlat.”

Yshar nefesini düzene sokup duruşunu düzeltti. Heyecanını gizlemek için çok çaba sarf ettiği belliydi ama yine de bu konuda başarılı olmuştu.

“Yolun ilerisindeki bir grubun arkasından ilerliyordum, dört kişilerdi. Aramızda az bir mesafe vardı. Uzunca bir süre her şey normal giderken bir anda tepelerin ardından atlılar görüldü. Kalabalıktılar.”

Çocuğun yüzündeki olağandışı beyazlık ağabeyinin dikkatini çekmişti. Cyhar sakince sordu:

“Bize söylemediğin nedir?”

Yshar'ın boğazına düğümlenen kelimeler zorlukla da olsa döküldü, sözcüklerin her birinin çocuğun yüreğini dağladığı ortadaydı:

“Saldırganları Azap'ın muhafız alayına benzettim.”

Çocuğu dinleyenlerin zihinleri bir anda allak bullak olmuştu. Koca Mahkeri durduğu yerde sendeledi, duyduklarına inanamayan bir hali vardı. Cyhar hızla reisinin koluna girdi ve kardeşine sordu; sesindeki korkuyla karışık nefret hissedilmeyecek gibi değildi.

“Kaç kişiydiler?”

Kısa bir duraksamanın ardından çocuk yanıtladı:

“Dokuz.”

Konuşulanları duyanlar bilinçsizce silahlarına sarılmıştı. Bakışlardan açıkça görülen korkunun arkasında gürüldeyen kin şelaleleri vardı sanki.

Herkesin aklında aynı soru belirdi. O soruyu dile getiren ise çoktan atının üzerinde yerini almış olan Kalleb'di.

“Valçaka orada mıydı?”

Yshar başıyla onaylarken cevap verdi; sözcükler dudaklarından zorlukla çıkmıştı:

“Sancağını gördüm.”

Kalleb konuşmadan ağabeyinin gözlerine baktı. Sessizliğin anlattığı çok şey vardı aslında...

“Gitme, seni de kaybetmek istemiyorum.”

Mahkeri'nin tartışılmayacak hükmü bu sefer kardeşini durduramayacaktı:

“Sana her zaman itaat ettim, bugünden sonra da her zaman edeceğim. Ama şimdi duramam...”

“Gidersen bugünden sonrası olmayabilir.”

Kalleb sertliğinden taviz vermeden atını şahlandırdı ve hızla Yshar'ın geldiği yöne, Valçaka ve muhafızların olduğu tarafa doğru uzaklaşmaya başladı. Kan kardeşi Cyhar titreyen sesiyle Mahkeri'ye yalvardı:

“İzin ver gideyim.”

Reis konuşmakta güçlük çekiyordu. Yaşlarla dolan gözlerini Cyhar'a dikerek konuştuğunda sesi fısıltıdan öte değildi:

“Kan kardeşini yalnız bırakma. Ama diğer savaşçıların aileyi koruması lazım.”

Genç Mulhan bir saniye bile beklemeden atına atladı ve can dostunun ardından yola koyuldu. Olduğu yere çöken Mahkeri arkalarından ağlayarak bakıyordu. Reisliğin tüm yükünü omuzlarında taşıyan adamın kederi ona ağır gelmişti. Fark etmeden birkaç kelimeyle acısını dışarı kustu:

“Ailemi katlettin Valçaka, akıtacağın başka Mulhan kanı yok, sakın onlara dokunayım deme...”

Olup biteni izleyen aile üyelerinin hepsi aynı duyguyu paylaşıyordu; Azap'ın muhafız alayının komutanı, Mulhanların katili, Dil Kesen Valçaka'ya karşı beslenen nefret ve korku...

Cyhar atını son sürat koşturmasına rağmen Kalleb'e hala yetişememişti. Ailenin yanından ayrılmış kısa bir zaman geçtiğinde, uzaklarda görünen kargaşanın muhafızlar ve diğer grup arasındaki çatışma olduğu kesinleşmişti. Valçaka'nın yeşil siyah sancağı bu mesafeden rahatça görülüyordu. Cyhar'ın zihninde şu anda nefret veya korku yoktu, tek duyumsadığı his kan kardeşine yetişme isteğiydi. Onun yalnız bir şekilde çatışmaya girmesini istemiyor, yanına varmak için çabalıyordu.

Kalleb'i çok iyi tanıyor ve Valçaka'ya ulaşana kadar durmayacağını adı gibi biliyordu. Daha önce de muhafızlarla ve Dil Kesen'le çatışmışlardı. Birçok kere ondan kurtulmuşlar, bir o kadar da onu ellerinden kaçırmışlardı. Azap'ın muhafız alayına komuta eden o ruhsuz savaşçı, Mulhan ailesinin karşılaştığı en kötü düşmandı. Sayısız ferdi öldürmüş, onlara tarifsiz acılar yaşatmıştı. Kurbanlarının dilini kesip ordugahtaki orklara yedirmişti. Kalleb'in nefretini doğuran bunca davranış bugün karşılığını bulmalıydı. Valçaka'nın adı bile kan akıtmak için yeterliydi...

Kalleb bakışlarını sabitlemiş bir şekilde ilerliyordu. Hedefindeki adamları diğer yolculardan ayırt etmekte sıkıntı çekmeyecekti, Valçaka'nın askerleri hala Azap'ın üniformalarını giyiyorlardı. Kollarındaki yeşil siyah bant da onların muhafız alayından olduğunu belli ediyordu. Düşmanlarına yaklaşırken fark edilmesi uzun sürmedi, askerlerden ikisi onun olduğu tarafa doğru at sürmeye başladılar. Pusuya düşen yolculardan sadece üçünün ayakta olduğu görünüyordu.

Kasap düşmanlarına yaklaşırken satırlarını çıkardı; atına ayaklarıyla komuta ediyor, daha önce defalarca karşılaştığı bu durumda ne yapacağına karar vermekte güçlük çekmiyordu. Karşılaşma çeliğin çeliğe çarpma sesiyle başladı. Kalleb sağa eğilmiş ve satırlarını hızla savurmuştu. Soldaki muhafızın kılıcı kafasını sıyrıp havayı keserken sağdaki düşmanın kılıç tutan kolu bedensiz bir şekilde havada süzülüyordu. Atlar hızla geçtiklerinde muhafız arkadan gelen Cyhar'a doğru devam etmiş, Kalleb'se duraksamadan atının üstünde dikilip ilerlemişti. Kolundan fışkıran kan ve beynine hücum eden acıyla sersemleyen asker atından düştüğünde çoktan bilincini kaybetmişti.

Cyhar'ın karşısındaki düşmanla geçişip gitmeye niyeti yoktu, kan kardeşinin arkasını kollamalı, gerisinde düşman bırakmamalıydı. Baltasını kuşanmış ancak kalkanını almaya fırsat bulamamıştı. Muhafızla karşılaştıklarında eşdeğer iki savaşçının dövüşü başladı.

Azap'ın muhafızlığında başarıyla görev yapan insan karşısındaki yüzü tanımakta zorluk çekmedi. Daha önce de karşı karşıya geldiği Mulhan soyunun defalarca kanını akıtmış, Mahkeri'nin lanetle andığı sayısız pusuda rol almıştı. Kılıcını savururken yüzü gülümsüyordu. Basit bir av olarak gördükleri grup çetin ceviz çıkmıştı ama günün esas ödülü kendi ayaklarıyla karşılarında belirmişti.

Cyhar muhafızın kılıcını baltasıyla durdurdu ve atının kafasına bir tekme savurdu. Sersemleyen hayvanı kontrol etmekte zorlanan asker sırtını açık ettiğinin farkındaydı. Mulhan delikanlısının baltası havayı yararak uğuldarken muhafız kendini yere attı ve canını son anda kurtardı.

Kopardığı kolu umursamadan atını süren Kalleb hızla çatışmanın ortasına dalmıştı. Valçaka'nın atında duran sancak dimdik ayaktaydı ama hayvanın sürücüsü yoktu. Ezeli düşmanını ararken Kalleb karşısında iki muhafız buldu. İki insan soyu da onu tanımış ve tüm dikkatlerini ona yoğunlaştırmışlardı. Kendilerine güveniyorlar ama düşmanlarını küçümsemiyorlardı. Valçaka'nın komutasında sayısız Mulhan'ın kanını akıtmışlardı ancak Kalleb'in satırlarıyla can veren silah arkadaşlarının sayısı da azımsanacak gibi değildi. Çatışma gürültülü ve sert bir şekilde başladı.

Kalleb tüm gücüyle saldırıyordu. Yüreğinden damarlarına, oradan kollarına pompalanan kudretle savurduğu ikiz satırlar, karşısındaki kılıç ve kalkanları titreterek yol alıyordu. Darbeleri engelledikçe sarsılan askerler kendilerini korumak için ciddi bir mücadele vermekteydiler. Kasap dedikleri düşmanları tek başınaydı ve bunun kendileri için zamanla ortaya çıkacak bir avantaj olduğunun farkındaydılar. Kalleb her vuruşunda biraz daha yorulacak, kısa süre sonra onlara karşı koyamayacaktı. Oysa beklenen olmuyordu, adam çılginca satırlarını savuruyor, her saniye daha da sert vuruyordu. Beklemedikleri bir anda Kalleb atından atladı ve yuvarlanarak arkalarına geçti. Geriye döndüklerinde onun yerine pusuya düşürdükleri gruptan biriyle karşılaştılar ve fazla düşünmeden ona saldırdılar.

Cyhar balta tutan elini değiştirmek zorunda kalmıştı. Muhafızın kılıcı omzunun altına kestiğinde bağırmanın, acısını içine gömüp düşmanını bu zevkten mahrum bırakmıştı. Az önce asker, atının böğrüne kılıcını

saplamış ve Cyhar'ı bineksiz bırakmıştı. İki de yerdeyken ilk akan kan genç Mulhan'a aitti ve kılıcın açtığı kesik yüzünden sağ kolunu kullanamaz durumdaydı. Yarasını geride tutarak kendini korumaya çalışıyordu. Düşmanın yüzündeki gülümseme büyümüşü, her saniye dövüş onun lehine dönüyor, Mulhan delikanlısının ölümü bir adım daha yakına geliyordu. Bilmediği şey ise Cyhar'ın içinde alevlenen güçtü.

Kan kardeşinin dövüşün göbeğinde yalnız olduğunu bilen genç sınırlarına hakim olmakta zorlanıyordu. Önündeki adamı devirmek için tanrılara has bir azimle dolu olmasına rağmen kolundaki acı düşüncelerini bulandırıyor. Refleksleri sayesinde hala hayattaydı, bir an önce zihnini berraklaştırmalı ve yıllardır yaptığı gibi Kalleb'in sırtını kollamalıydı. Omuz omuza geldiklerinde hissedeceği gücün hayali tüm benliğini kapladı.

Savunmadaki baltasını ani bir hareketle öne savurdu, acıdan kasılmış ve kanla boyanmış kolunu sırtına attı. Bir saniye bile geçmemişti ama şimdi muhafızın karşısında bakışları parlayan, kalkanlı ve baltalı bir savaşçı dikiliyordu. Cyhar fıskıran kanına aldırmadan saldırdı. Silahları alıştığı düzende değildi; baltası sol elinde, kalkanı ise sağ kolundaydı ama yine de kaya gibi sağlam duruyordu. Muhafızın yüzündeki gülümseme kaybolurken gözlerinden akan nefret belirginleşti. Dövüş yeni başlıyordu.

Alay komutanı Valçaka kafasını kaldırdı. Düşmanın sırtı ona dönüktü ve adam Dil Kesen'in farkında değildi. Uzun kılıcının kabzasını iki eliyle sardı ve daha önce defalarca tekrarladığı vuruşunu yaptı. Sağ köprücük kemiğinden başlayıp sol kalçada biten dev yarık adamın vücudunu iki parçaya ayırmıştı. Kurbanla savaşan muhafız, suratına sıçrayan kanın farkında olmadan komutanına sırttı ve yeni bir hedef bulmak için gözlerini alanda gezdirdi. O anda garipliği fark etti; gruptan geriye iki kişi kalmış olmalıydı ama çatışmanın içinde üniformasız üç kişi

ayaktaydı. Biraz ileride de silah arkadaşının başka birisiyle dövüştüğünü gören adam komutanına baktı; Valçaka'nın gözlerinden püsküren nefreti gördüğünde bakışlarını tekrar alana çevirdi. Şimdi o da olanların farkına varmış, düşmana destek veren ikiliyi tanımıştı. Komutanının nefretinin küçük bir kırıntısına denk gelen duyguyu içinde hissetti ve hızla öne atıldı. Kalleb'in canını almak bu adaletsiz düzene verilecek büyük bir armağandı.

Kasap Valçaka'yı görmüş ve ona doğru yönelmişti. Cyhar'ın eksikliğini çekiyordu, güvenle ilerleyemiyor, sırtını açıkta bırakmamak için temkinli bir şekilde hareket ediyordu. Sakin olmadığı kesindi, sadece içgüdüleri onu dizginliyordu. Düşüncesiz bir saldırının ölümünden başka bir şey getirmeyeceğini öğrenecek kadar çok çatışma görmüştü. Önündeki askerlerle savaşıyor, belirli birini hedeflemektense onları geçip komutanlarına ulaşmaya çalışıyordu.

Derken Kalleb'in beklemediği bir şey oldu. Önünden ve yanından aynı anda saldıran iki muhafızı engellediğinde arkasından gelen uğultuyu duydu. Çeliğin havada çıkardığı bu sesi çok iyi tanıyordu. Darbeye engel olmak için eğilmeye çalıştı ama yeterince hızlı olmadığını biliyordu ve yüzü korkuyla çarpıldı. Yüreğini rahatlatan ise sırtında hiçbir şey hissetmemesine rağmen duyduğu çarpma sesiydi. Kan kardeşinin yüzünü görür gibiydi, dostu yine üstüne düşeni yapmış ve onu korumuştü. Rakiplerini kuvvetlice ittirip kafasını arkaya çevirdi, Cyhar'ın durumunu görmek istemişti ama karşısında duran yabancıyla burun buruna geldiğinde şaşkınlıkla bakakaldı. Pusuya düşen adamlardan biri arkasındaydı ve onun hayatını kurtarmıştı. Adamın bitkin yüzünden okunan gerçeği fark etmesi uzun sürmedi, düşmanları ortaklı, birlikte savaşıyorlardı ama umutları yok denecek kadar azdı. Kasap haykırarak muhafızların üstüne atılırken aklının ucunda küçücük bir detay takılı kaldı; yolcunun parmağında soluk bir maviyle ışıldayan gümüş yüzük unutulamayacak kadar belirgindi...

Cyhar artık ilerleyerek dövüşüyordu. İçinde yükselen güçle rakibini geriletiyor, saldırılarını aralıksız bir şekilde devam ettirirken Kalleb'in de içinde bulunduğu çatışmaya yaklaşıyordu. Silahlarının yer değiştirmiş olmasını önemsememekte kararlıydı, kolunda büyüyen acı ise sonradan ilgilenilmesi gereken bir detay olarak zihninin gerisine itilmişti.

Baltasını tekrar savurdu. Az önce kalkanına çarpmış olan kılıç hızla geri çekilip muhafızın boynunu korudu. Cyhar'ın önünde savaşılan asker artık gülmüyordu. Rakibi bir şekilde güçlenmiş ve kolundaki yaraya rağmen ondan daha sert bir şekilde saldırmaya başlamıştı. Hızlı düşünmeye çalıştı, fırsat buldukça saldırmayı sürdürdü. Silahı düşmanın baltasına takılı kaldığında içgüdüsel olarak kendini rakibine yaklaştırdı ve bir tekme savurdu. Cyhar'ın dizine vurmaya başladığında umutlanmıştı ama bu his kısa sürdü; yere paralel savrulan kalkan boynuna çarptığında kırılan omurlarının sesini duymuş, kararın gözlerinin izin verdiği ölçüde Cyhar'ın ilerlemeye devam ettiğini göreberek ölmüştü.

Valçaka Kalleb'le arasındaki adamla çatışıyordu. Yanındaki muhafızları adamı sıkıştırıyor ama hızını yenip de onu devirmeyi başaramıyordu. Dil Kesen beyninde zonklayan nefreti bir kenara itti ve Kasap'a ulaşmadan önce bu yolcunun öldürülmesi gerektiğini anladı. İki eliyle savurduğu kılıç düşmanın kılıcına çarptığında pek etkili olmamıştı ama muhafızların da aynı anda saldırması yolcuyu gerilemek zorunda bıraktı. Valçaka içinde cılız bir hayranlık hissetti. Adam çok iyi savaşıyor, önündeki onca muhafıza kafa tutuyordu. İlk başta basit bir av olarak gördüğü adamların hiç de beklediği gibi olmadığını anlamıştı. Aralarından ikisini öldürmeyi başarmışlar ama Mulhanların olaya dahil olmasıyla üstünlüklerini kullanamaz duruma gelmişlerdi. Tecrübeli Komutan yapılması gerekeni biliyordu, tüm gücüyle rakibine yükledi; düşmanı teker teker öldürmekten başka çare yoktu.

Dil Kesen rakibine ardı ardına saldırmaya başladı. Onunla birlikte sayısız savaşta yer alan muhafızlar komutanlarının ne yapmaya çalıştığını anlamışlardı. Fark ettirmeden birisi kendini geri çekti. Yolcu hala saldırıları savuşturuyor, hatta hızının ona verdiği üstünlükle arada bir rakiplerine vurmayı başarıyordu. Şimdiye kadar şanslı bir vuruş yapamamış, muhafızların zırhlarını aşamamıştı. Fakat adamda; tıpkı Kalleb'in yakınında dövüşen dostu gibi; farklı bir kudret vardı. Yorulmamakta diretiyor, korkmadan savaşıyordu. Yarım saati aşan dövüşte kalabalık düşmanlarına karşı pes etmeden çabalıyordu. Kimsenin fark etmediği şey, diğer arkadaşı gibi bu insan soyunun da parmağında mavi mavi parıldayan gümüş yüzüktü.

Valçaka hızını kesmeden saldırdı. Tüm geçen yıllara, onca çatışma deneyimine ve antremana rağmen Komutan önündeki adamın bacağına attığı kesige engel olamamıştı. Canı yanıyordu ama bu alışık olmadığı bir durum değildi. Eğitimli muhafızları gerekeni yapıyor ve onun yanında yer alarak yolcunun dikkatini üzerlerinde tutuyorlardı. Yolcu olanları anlamıştı, kendini korumak için sürdürdüğü mücadeleye dikkatle devam etti. Valçaka bir adım geride kaldığında yüzük taşıyan kurbanın bir gözü onun üzerindeydi. İmkansız denebilecek kadar kuvvetle savrulan Dil Kesen'in kılıcı ona doğru geldiğinde kendini yana atmayı başardı ama Valçaka'nın yüz ifadesini gördüğünde bir şeylerin kendisi için ters gittiğini anlamıştı. Doğrulurken istemsizce başını öne eğdi. Göğsünü acıtarak dışarı çıkan çelik ucu gördüğünde sessizce yüzüğüne baktı ve tanrısına birkaç sözcük mırıldandı. Kendisini unutturan ve yolcunun arkasına dolanıp canını alan muhafız silahını sertçe çevirdiğinde adamın duası acı dolu bir çığlıkla bölündü. Haykırıyla aynı anda yüzük ışıldadı, mavi ışık onu izleyenleri bir anlığına durdurmuş ama hızla diğer rakiplerine yönelmelerine engel olmamıştı.

Kalleb olanları görmüştü. Durumun yolcular ve kendisi için kötüye gittiğini anlamakta güçlük çekmemişti ama şu anda refleksleriyle

savaşırken bir ayrıntı zihnini bulandırıyor. Muhafızın kılıcına hedef olan adam daha bağırmeden yoldaşı kafasını ona çevirmişti. Mulhan reisnin kardeşi, hayatını borçlu olduğu insanın aynı acıyı paylaştığına yemin edebilirdi. Kurbanın ölümünü haber veren çığlık yükselirken iki eş yüzüğün de parladığını gördü. Düşüncesini kendi savaşına yönlendiren Cyhar'ın sesi oldu:

“Kalleb, arkanda!”

Kasap hızla satırlarından birini geriye savurdu ve yüreğini hedefleyen kılıcı durdurdu. Artık Valçaka'yı düşünmüyordu; Dil Kesen'e ulaşmaktan ziyade hayatta kalmanın panikle karışık dürtüsü beynini doldurmaktaydı.

Savaş alanında dokuz kişi kalmıştı. Valçaka ve beş adamı, bu kadar kayıp vermeyi tahmin etmedikleri halde gülümsüyorlardı. Kalleb ve Cyhar bugünün ödülüydü ve onların akan kanları hepsi için farklı bir tatmin duygusu yaratacaktı. Bu duygu, kaybettikleri silah arkadaşlarının yasının önüne geçebilecek kadar kuvvetliydi.

Kendilerinin iki misli olan ve yılların tecrübesiyle savaşan muhafızlar karşısında yolcu ve Mulhanlar ümitsizliğe düşmüştü. Savaşmaya devam ediyor ama bir yandan da yenileceklerini açıkça görüyorlardı. Cyhar kızıla boyanmış koluna baktı, kan kaybı artık kendini hissettirmeye başlamıştı. Hareketleri yavaşlamış, görüşü bulanmaya başlamıştı. Saldırı yapmaktan aciz bir halde kendini korumaya çalışıyordu. Kalkanına aldığı darbeler emektar çelikte çukurlar ve çentikler oluşturmuştu. Kalleb'in onu desteklemek için yaklaştığını fark etti. Gözleri bir anlığına alanı taradığında Valçaka'nın kenara çekilmiş olduğunu gördü.

Komutan bacağına baktı, kesik tahmin ettiğinden daha derindi ama onu durduracak kadar etkili değildi. Kendini topladı ve yüzünü Kalleb'e çevirdi. Zihninde kendiliğinden çalışan savaşçı becerileri duyularını

geriye itmişti. Az önce karar verdiği gibi hareket edecek, düşmanlarını teker teker öldürecekti. En güçsüz rakip olan Cyhar'a yöneldi. Ellerinde duran azametli kılıç onu izleyenlerde korku yaratacak şekilde kana bulanmıştı. Dil Kesen hızlı adamlarla genç Mulhan'a yaklaşırken Kasap onu izliyordu.

Kalleb kan kardeşi olan yeğenin zorda olduğunu fark etmişti. Birlikte savaştığı yolcunun azmine hayran kalmış, onun cesaretinden bir parçayı kendinde bularak savunma yapmaktan vazgeçip satırlarını savurmaya başlamıştı. İlerlemek zorundaydı, Komutan'ın yolunu kesmeli ve Cyhar'ı korumalıydı. İçinde bulunduğu ümitsizliğin farkındaydı ama savaşı bırakmaya niyetli değildi. Kendisini şaşırtan ama garip bir şekilde cesaretlendiren cümleyi yolcudan duyduğunda gözü yine maviliklere bürünmüş yüzüğe takıldı.

“Dayanmaya çalış, yardım gelecek.”

Kalleb kendini topladı, ailesine karşı sorumluydu. Ölse bile Valçaka'yı da beraberinde götürcekti. Vücudunu yana savurarak satırlarını tek bir hedefe yöneltti. Darbelerden ilkini savuşturan muhafız ikinci vuruştan kaçamadı ve satır koluna saplandığında kesik bir çığlık attı. Dişlerinin arasından patlarcasına çıkan ses silah arkadaşlarını bir anlığına durdurmaya yetmişti. Kalleb Valçaka'nın yolunu kesti ve Cyhar'a biraz daha yaşam şansı tanıdı. İlerlerken sırtını sıyıran kılıcın derin bir yara açtığını beline doğru hızla inen ılık akıntıdan anlamıştı. Acısını hissetmekle kaybedecek zamanı yoktu; şimdi önünde Dil Kesen ve iki muhafız vardı. Yeğeni tek bir muhafıza karşı hayatta kalma mücadelesi veriyordu ve Kasap'ın onu yalnız bırakmaya niyeti yoktu. Kollarında derman kalmamasına rağmen saldırmaya başladı.

Kısacık bir zaman geçtiğinde vücudu hafif sıyrıklarla dolmuştu. Yorgunken üç kişiyle dövüşmek ona zor geliyordu. Üstüne üstlük

önündekiler sıradan çapulcular değildi, Azap'ın muhafız alayından askerlerle ve onların amansız komutanıyla çarpışiyordu. Ümitsizlik her yanını sararken gözü yine aynı ayrıntıyı fark etti; maviliği artan yüzük yolcunun parmağında, adeta Tanrıça Axanka'nın Güneşi'ne meydan okurcasına parlıyordu. O ışıkta gizli olan tanrısal gücü ilk olarak o anda fark etmişti. Tüm dikkatini dağıtan ve karnının altına gelen kılıca engel olamamasını sağlayan şeyi gördüğünde artık yüzüğe bakmıyordu; tepelerin ardından olağanüstü bir hızla koşarak gelen yarım ork onun tüm ümidini bir anda bitirmişti. Ork soyu Azap'ın ordusunun temeliydi ve şimdi düşmanlarının yardımına bir kişi daha geliyordu. Artık hiç şansları kalmamıştı. Dikkatinden kaçan şey, yarım orkun üniforma giymiyor oluşuydu.

Cyhar kan kaybının beraberinde getirdiklerini artık daha şiddetli yaşıyordu. Yaralanmış ve güçsüz düşmüştü. Karşısındaki muhafızın da yorulduğunu anlayabiliyordu ama ona direnecek gücü içinde bulamıyordu. Kendi canı için üzülmeyi çoktan bırakmıştı, tek derdi Kalleb'i bu çıkmazda yalnız bırakacak olmasıydı. Bu düşüncelerden kurtulduğu anda yüzüne yaklaşan çeliği gördü.

Zaman o an için Cyhar'a yavaşlamış gibi geldi. Çok sayıda çatışmaya girmiş, defalarca yara almış, sayısız düşmanın kanını akıtmıştı. Oysa şimdiye kadar hiçbir zaman ölüme bu kadar yaklaşmamıştı. Yüzündeki ifade ölümünün huzursuz olacağını belli ediyordu. Kalleb'i orada bırakacak olmak onu yaşamın ötesinde de rahatsız edecekti. Ama beklediği gibi olmadı. Rakibinin kılıcı burnunun ucuna geldiğinde araya giren dev kılıcı fark etti. Kan kaybı onu bayıltırken o tek bir şeyi düşünüyordu; gözlerinin önünden geçen çelikte mavimsi işaretler olduğuna yemin edebilirdi...

Valçaka şaşkındı, ezeli düşmanı Kalleb'in yüzünde de aynı ifade olduğunu görebiliyordu. Oysa az önce Kasap'ın bakışlarında dehşet

vardı; Cyhar'ın ölümle burun buruna geldiği o anda Kalleb'in boğazında bir şeylerin düğümlendiğini sezmişti. Tepelerden koşarak gelen yarım orkun iri kılıcını araya sokması ve çok daha çevik bir hareketle muhafızın boynunu yarması Komutan'ı allak bullak etmişti. Ölümü fark edemeden kabullenen askerin kafasını bedeninde tutan incecik bir deri parçası kalmış ve adam yere serildiğinde çorak toprak kanla sulanmıştı. Kimse uzun süredir savaştan ve yorgunluktan çökmek üzere olan yolcunun gülümsediğini görmemişti. Onu öldürmek ve komutanlarının takdirini kazanmak için uğraşan muhafızlar bile yarım orkun ortaya çıkmasıyla sarsılmıştı.

Kavganın seyri bir anda değişmişti. Kalleb ümitsizliği yırtarak ortaya çıkan yarım orkun beklenen yardım olduğunu anladığında kollarındaki yorgunluğu unuttu. Önünde Valçaka ve iki muhafızı varken, aldığı yaralara aldırmadan saldırdı. Sırtında ve karnında hissettiği ılıklik çoktan acıya dönüşmüştü ama o durmayacaktı. Az önce çok daha fazlasını göze almış, öldüğünde beraberinde Dil Kesen'i de götürmeyi hedeflemişti. Şimdi ise farklıydı; ailesini yalnız bırakmamak, Cyhar'ı ölüme terk etmemek için küçük bir umut doğmuştu. Yarım orku yanında gördüğünde, tanımadığı bu savaşıya karşı bir dostluk hissediyordu. Adamın parmağındaki gümüş yüzüğü gördüğünde yüzünde bir gülümseme oluştu.

Muhafızlar artık eski şevkleriyle saldıramıyorlardı. Sadece beş kişi kalmışlardı ve beklenmedik bir şekilde ortaya çıkan yarım ork kendilerine duydukları güvende hatırı sayılır bir çatlak oluşturmuştu. Komutanlarının haykırışı tekrardan onlara cesaret verdi.

“Azap adına!”

Gücün Efendisi Azap'ın adı muhafızlar için ateşleyici bir güç olmuştu. Valçaka doğru bir şey yaptığını düşünüyordu ama sözleri, düşmanlarının

içindeki nefreti de körüklemiş, onları da delice saldıran savaşçılara çevirmişti. Kalleb kontrolünü yitirmiş bir şekilde satırlarını savuruyor, onun yarattığı korkuyu yarım orkun dev kılıcı kullanıyordu. Muhafızlar fark etmeden gerilemiş, Dil Kesen'i iki düşmanın önünde açığa çıkarmıştı. Komutan'ın yüz ifadesi artık güven veya mutluluk yansıtmıyordu. Artık tüm ciddiyetiyle ve yeteneğiyle kendini savunuyor, canını korumaya çalışıyordu.

Kalleb kaybettiği kanın fazlaştığını anlamaya başladı. Böyle giderse çok yaşamayacak, devrilip tüm kanı doğaya karışana kadar baygın yatacaktı. Kendi canını korumaktan ziyade Cyhar'ın ölümünü uzaklaştırmak istiyordu. Ölemezdi, Cyhar'ı kurtarmadan ölemezdi. Sırtını birine çarptığı anda satırını yukarı kaldırıp savurmaya hazırlandı ama yolcuyu gördüğünde bakışlarını diğer yöne çevirdi. Yanında yarım ork, arkasında da yorgun yolcuyla birlikte beş düşmana karşı savaşıyorlardı. Artık düşünmeden savaşıyordu. Önündeki kişinin Valçaka olması onun için önemli değildi. Yarım orkun parmağındaki mavi ışıltıyı gördüğünde dahi detaylara ayıracak bir düşünce yetisi kalmamıştı. Sadece savaştı.

Yarım ork Uokad kılıcını çok hızlı kullanıyordu. Sinirle çarpılmış yüzünde üzüntünün de olduğu belliydi. Ork babasından gelen iriliği ve gücü onu eşsiz bir savaşçı yapıyor, yeteneğinin üstüne eğitimi ve tecrübesi de eklenince karşısına çıkılması zor bir rakip haline geliyordu. Karşısındaki Dil Kesen'i o da tanımıştı. Daha önce birebir karşılaşmadığı ama sayısız kere uzaktan izlediği bu adam beklediği gibi çetin bir savaşçıydı. Sakinliğini korudu, ölü yatan dostunun acısını unuttu ve tüm gücüyle saldırdı. Karşısındaki muhafızın kılıcından gelen kırılma tınısı henüz dinmeden adamın öğüren sesi duyuldu. Uokad tekmesini rakibinin karnına yerleştirmişti. Midesini tutarak eğilen adamın kafasına Kalleb'in satırlarından biri denk geldi ve kafatasına gömülüp adamlarla birlikte yere düştü. Kasap tek silahını kaybettiğinin

farkına varamayacak kadar kötü durumdaydı.

Uzun süredir savaşan ve bitkinliği her yanını saran yolcu yüzüğünden gelen güçle silahını savurdu. Karşısındaki muhafız da en az onun kadar tükenmiş, gelen darbeye engel olurken titreyen kılıcını tutmakta zorlanarak ayakta durmaya çalışmıştı. Yolcu durmadı, arka arkaya kılıcını savurdu ve muhafızın zırhını delerek etine ulaştı. Aynı anda diğer askerin darbesini kılıç tutan kolunda hissetti ve uzvunu hızla geri çekti. Artık silahsızdı ama bir düşmanı yere yığılırken içinde garip bir tatmin hissetti.

Alan tenhalaşmış, kalabalık çatışma üçe üç bir dövüğe dönüşmüştü. Uokad'ın taze gücü dengeleri değiştirmişti ama Kalleb bayılmak üzere ve diğer yolcu silahsız kalmışken Valçaka hala üstün olduğunu düşünüyordu. Komutan bacağındaki yaranın acısını artık gizleyemiyordu. Hareketleri sıkıntılı bir hal almıştı. Kesin bir zafer ümidiyle pusuya düşürdüğü kurbanlar için planladığı ölüm artık kendisine de yakındı. Uokad'ın ardı ardına gelen darbeleri yüzünden geriledi. Yaptığı hatanın farkındaydı ama bacağı ileri atılmasına engel oldu.

Kalleb ve yarım ork karşısında yalnız kalan muhafız ani bir ölümle karşılaştı. Kasap'ın kanlar içindeki vücudu üzerine doğru gelirken silahını araya aldı ama yanından hızla gelen, masmavi ışıltılarla kaplanmış kılıca engel olamadı. Uokad'ın emsalsiz gücü muhafızın yorgun bedenini biçerek yol alırken adamın kılıcı da Kalleb'in omzunu kesiyordu. İki beden aynı anda devrildi. Uokad karşısına Valçaka'yı alarak ilerledi; arkasında ise dostu silahsızdı ve bir muhafızla karşı karşıyaydı.

Yolcu istemeden de olsa geriliyordu. Muhafız silahını savurdukça adam kaçıyor, düşmanını kandıracak bir yol arıyordu. Geriye doğru giderken bir şeye takıldı ve dengesini kaybetti. Kendini hızla arkaya doğru fırlatmasıyla çelik kılıcın göğsünü sıyrarak geçmesi bir oldu. Takıldığı şeyin Kalleb'in bedeni olduğunu gördüğünde üzerine doğru inen kılıçtan kurtulmak için yana yuvarlanıyordu. Ümitsizce ayağa kalktı ve gerilemeye devam etti, artık yan tarafındaki Uokad ve Valçaka'nın muhteşem dövüşünü görebiliyordu. Dikkatini tekrar düşmanına verdiğinde yüzündeki beliren sırtışa engel olamadı. Muhafız ne olduğunu anladığında artık çok geçti; Kalleb'in nefesini ve satırının keskin ağzını aynı anda hissetti. O yere düşerken Kasap öylece dikiliyordu. Yolcu kanla kaplanmış Mulhan soyunun bakışlarındaki donukluğu görmüştü. Bu ölümden önceki hissizliğin resmiydi. Ona yardım etme şansı yoktu ama minnettarlığı da asla bitmeyecekti. Muhafızın kılıcını alıp yarım orkun yardımına giderken Kalleb'in olduğu yerde diz çöktüğünü gördü.

Valçaka artık tamamen yenildiğinin farkındaydı. Olanları mantığına sığdıramıyor, kaybetmeyi gururuna yediremiyordu. Azap'ın emrinde yeryüzünün yıkılışını, adalet timsali imparatorluğun çöküşünü ve Gücün Efendisi Amirhak'ın hapsedilişini görmüştü. Her şey dün gibiydi, tüm o kudreti, tüm o gücü damarlarında hissettiği zamanlar dün gibiydi... Şimdi ise ölmek üzereydi ve savaşçı zekası, içinde bulunduğu durumda bir çözüm bulamıyordu. Kendine yakışanı yaparak öne atıldı ve rakiplerine çile çekirtmeden ölmemeye yemin etti. Sessiz bir duayla canını Gorkin'e adadı...

Uokad ve dostu Ratkut önlerindeki adamın can havliyle gelen son saldırılarını zorlukla karşıladılar. Artık yüzüklerden süzülen masmavi ışınlar varlıklarını haykırıcısına göğe savruluyordu. Komutan atıldıkça gerilediler, saldırı fırsatlarını değerlendiriyor ama adamın son gücüyle verdiği mücadelede öne geçemiyorlardı. Düşmanı devirmek için aynı

anda saldırmaları gerektiğini anlamışlardı ve öyle yaptılar. İlk şaşırtdıkları şey Valçaka'nın ikisini de durduracak kadar hızlı olmasıydı. İkincisi ise yanlarından şiddetle geçen ve efsanevi Dil Kesen'in suratına saplanan satırdı. Valçaka ses bile çıkaramadan yere devrilirken arkalarını döndüler ve ayaktaki Kalleb'i gördüler.

Kısa olmasına rağmen iri ve korkunç görünen adam kanlarla kaplıydı. Cyhar'a doğru bir adım attı; yeterince gücü kalmadığı için sendeleyerek yere çöktü. Uokad ve Ratkut'a dönüp son gücüyle konuştu:

“Onun ölmesine izin vermeyin.”

Kalleb sırt üstü düşerek bayıldı. Kuzeyden gelen uçan yaratığı görememişti. Uokad ve Ratkut yorgunluklarıyla savaşarak kaybettikleri arkadaşlarının yanına gittiler ve öldüğünü bildikleri adamın acısını tadarak yere oturdular. Boynuzlu tumranın koca kanatlarının yarattığı rüzgara aldırış etmeden hayvana hükmeden esmer tenli adama baktılar. Çevik bir hareketle yere atlayan adam üzgün yüz ifadesiyle dostlarına yanaştı; parmağındaki yüzük hafifçe ışıltıyor, diğerlerinin ışıltılarına cevap veriyordu.

“Geç kaldım.” dedi Sahaf.

Yapabileceği bir şey olmadığını biliyordu. Yüzük Beylerinden biri ölmüş, bin bir Sanc-Hı-Durs'un lideri Sahaf oraya yetişememişti. Uokad yetişmeseydi Ratkut da ölecekti. Yarım orkun olanları anlatmasıyla Sahaf bakışlarını Kalleb ve Cyhar'ın üzerinde gezdirdi. Rahatsız edici bir yavaşlıkla yürüyerek önce Cyhar'ın sonra da Kalleb'in yanında diz çöktü. Mırıldandığı bir şeylerin Mulhanların yüzünde rahatlatma yarattığı belli oluyordu. Sonra Sahaf ayaklandı ve ölü yolcuların yanlarında gezindi. Kaybettiği dostunun parmağındaki yüzüğü nazikçe çıkarttı ve bakışlarını diğer adamlara çevirdi.

“Sizce hak ediyor mu?”

Uokad ve Ratkut onaylayan bir şekilde başlarını salladılar. Sahaf yüzüğü Kalleb’in parmağına takarken huzurluydu.

“Aramıza hoşgeldin Şrokan’ın kulu Sanc-Hı-Durs Akabeldur.” dedi.

Üç Yüzük Beyi, arkalarındaki koskoca tumrayla birlikte yürüyerek gözden kayboldular.

Çok zaman geçmemişti ama kan kokusunu duyan leş yiyici akbabalar alanda toplanmışlardı. İçlerinden biri Cyhar’a yaklaşırken havada süzülen bir oka hedef oldu. Atlarını hızla süren Mulhan gençleri korkuyla akrabalarının yanına geldi. İkisinin de hayatta olduğunu anladıklarında sevinçleri gözlerinden okunuyordu. Valçaka’nın cansız bedenini gördüklerinde ise ilkin nefret, ardından mutluluk, son olarak da hayranlık duygularına kapıldılar. İki adam, Kalleb ve Cyhar, Mulhan katili Dil Kesen’i öldürmüşlerdi. Bugün kutlu sayılacak bir gündü. İntikam alınmış, kan yerde kalmamıştı. Kalleb’in parmağındaki yüzüğü fark edemeyecek kadar heyecanlıydılar...

Hamit Çağlar Özdağ